

moer, men ikke, naar Overenskomsten vedtages. Nej, hvad Suverænetetsspørgsmaalet angaar, kan man sikkert ganske slutte sig til Professor Jørgensens Anskuelse, at denne Overenskomst ikke frembyder nogen Fare for vor Højhedsret i folkeretlig Henseende. Men en anden Ting er det, at man naturligvis kan beklage, at Suverænetetsspørgsmaalet ikke bliver afgjort ved denne Lejlighed.

Jeg kommer saa til det, der foruden Suverænetetsspørgsmaalet har været Hovedindvendingen imod Overenskomsten, nemlig det, at den vil vise sig at være skadelig for Eskimoernes Livsinteresser, fordi den lukker Østgrønlands Kyst Syd for Angmagssalik op for Nordmændene og derved prisgiver Eskimoerne. Det er ganske naturligt, at Hovedinteressen efterhaanden har samlet sig om dette Punkt, thi her er det jo Grønlandernes Interesser, det drejer sig om, og dem er vi sat til at varetage, og det er en Æressag for os at kunne bringe det civilisatoriske Arbejde, som vi hidtil med Held har udført, til en lykkelig Ende. Med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg først udtale en Beklagelse af, at Overenskomstens Modstandere i deres Kampiver saa stærkt har fremhævet den kolossale Skade for Østgrønlandernes Erhverv, som allerede er sket ved Nordmændenes hensynsløse Jagt paa de unge Sæler ved Østgrønlands Kyst. Det er rigtigt nok, at Nordmændene har drevet og stadig driver en Rovdrift paa de unge Sæler ved Østgrønland, det er ogsaa rigtigt, at det i høj Grad har formindsket Sælbestanden i Vestgrønland, saavel som, at det er til Skade for Eskimoerne, men vi ved jo alle, at denne Sælfangst sker ved Randen af Havisen, hvilket vil sige ude i det internationale Farvand, og det er altsaa et Forhold, som aldeles ikke vedrører denne Overenskomst. Naar det derfor saa stærkt er fremdraget under Drøftelsen af denne Sag, har det kun kunnet bidrage til at forvirre Begreberne om selve Sagen.

Medens jeg er ved dette Spørgsmaal, vil jeg gerne udtale min Glæde over, at den højtærede Regering har vist sig imødekomende overfor den Henstilling, som blev rettet til den af mine Partifæller i det andet høje Ting, om at tage Initiativet til en international Forhandling om en skaansom Jagt paa og Fangst af de store Sødyr i de internationale Farvande omkring Grønland. Jeg tror, at Tiden netop er inde til at finde villigt Øre for saadanne Henstillinger, thi det ligger ikke alene i vor, men ogsaa i flere andre Nationers Interesse,

at der bliver fastsat Regler for Jagten paa disse Dyr, for at de ikke inden kort Tid skal blive helt udryddet.

Hovedfaren for Eskimoerne ved denne Overenskomst er altsaa den, siges der, at Nordmændene faar Lov til at gaa i Land paa Frederik den Sjettes Kyst mellem Angmagssalik og Lindenovsfjorden og dær oprette Fangststationer; ved at lukke op for denne Kyst for Nordmændene prisgiver man Eskimoerne, og derfor bør man forkaste Overenskomsten. Forholdet er i Virkeligheden det, at denne Kyst har været lukket op for Nordmændene i over 100 Aar, Eskimoerne har altsaa hidtil været prisgivet, og der er dog ikke sket dem større Skade derved. Det er dog et Faktum, som man ikke kan komme udenom, at dette Forhold er ikke noget nyt, som etableres ved denne Overenskomst, og jeg har heller ikke set anført nogen fornøftig Begrundelse for, hvorfor Nordmændene, som hidtil aldrig er gaaet i Land dær, i Fremtiden absolut maa ventes at ville gøre det. Det Forhold, at Nordmændene, saa vidt man har kunnet faa oplyst, saa godt som aldrig har været i Land paa Frederik den Sjettes Kyst, forklares jo ganske simpelt derved, at Fangstvirksomheden paa denne Kyst ikke har kunnet give økonomisk Udbytte; den har ikke kunnet betale sig, og derfor er der efter min Mening heller ingen Grund til at tro, at det Forhold skulde forandre sig i Fremtiden. Den Betragtning, at det nu af nationale Grunde skulde være af Betydning for Nordmændene at sætte sig fast paa Kysten af Frederik den Sjettes Land, fordi det vilde faa Betydning ved en senere Afgørelse af Suverænetetsspørgsmaalet, er efter min Mening ganske uholdbar, thi den Omstændighed, at norske Privatpersoner ved en Overenskomst mellem Norge og Danmark faar Tilladelse til at oprette Stationer paa en Kyststrækning, som selv efter norsk Opfattelse ikke er norsk Land, kan dog aldrig faa nogen Betydning med Hensyn til Højhedsretten over dette Land. Jeg tror, der er mange, som ikke rigtig har faaet fat paa eller i hvert Fald ikke rigtig har forstaaet Betydningen af, at det ikke er Norge, ikke den norske Stat, men norske private Personer og Selskaber, som ved Overenskomsten faar Lov til at gaa i Land og tage Grund i Besiddelse til Brug; det gør en stor Forskel.

Der er ogsaa et andet Punkt, som jeg synes ikke rigtig er forstaaet af alle, og som jeg derfor gerne vil gøre opmærksom paa. Der er sagt, at Nordmændene, hvis de sætter sig fast paa Frederik den Sjettes Kyst,